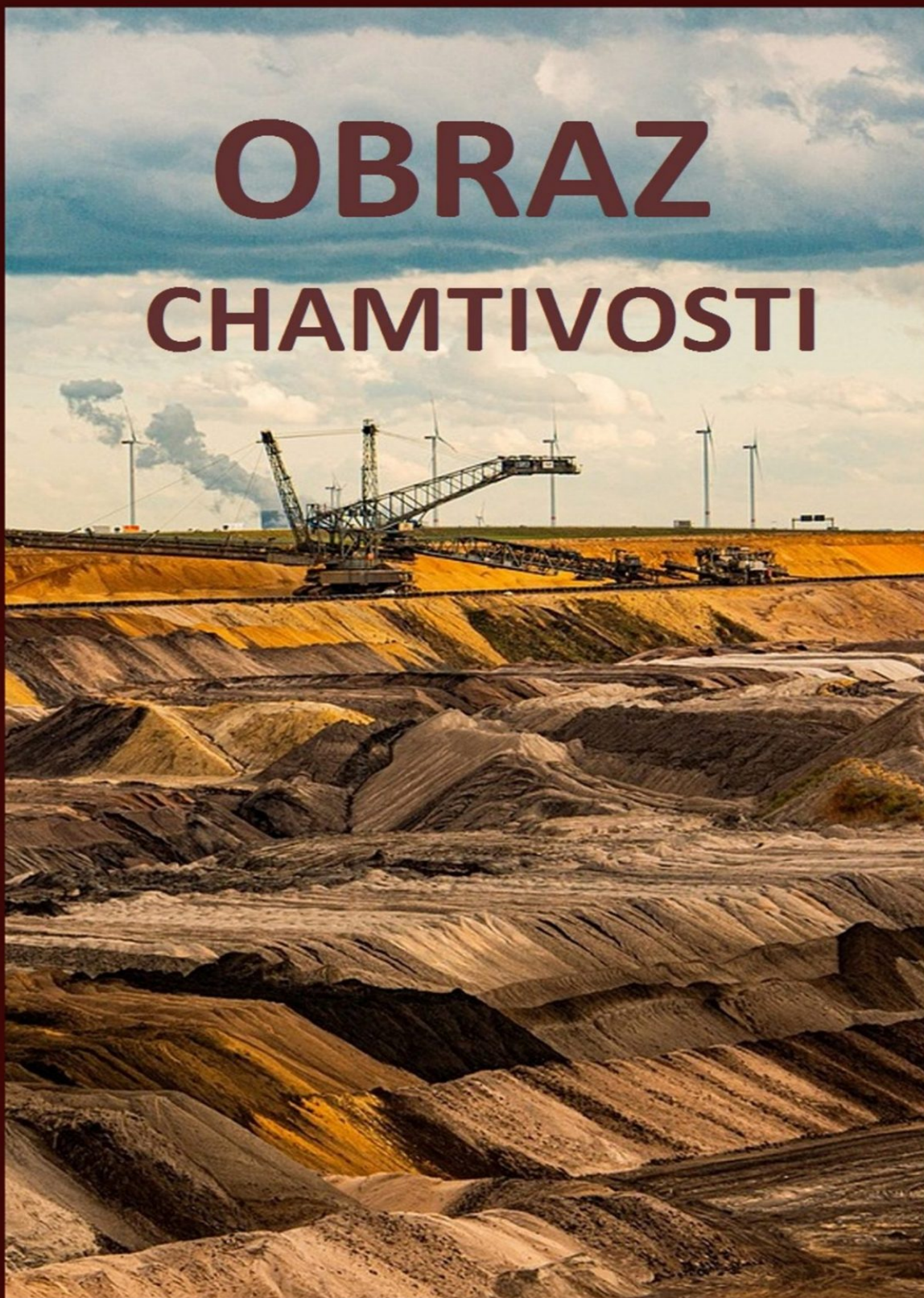

Případy nadporučíka Krátké

OBRAZ CHAMTIVOSTI

Daniel Janů

Splendidum družstvo

OBRAZ CHAMTIVOSTI

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Případy nadporučíka Krátké

OBRAZ CHAMTIVOSTI

Copyright © Daniel Janů, 2023

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-258-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-259-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-260-4 (PDF)

Obsah

1. Trnovany, 5. října 2015, 06:11
2. Litoměřice, kriminální policie, 12:34
3. Litoměřice, Tyršův most, 6. října 2015, 05:35
4. Litoměřice, Odbor dopravy, 7. října 2015, 07:05
5. Litoměřice, kriminální policie, 8. října 2015, 08:05
6. Litoměřice, ulice Mostecká 21, 14:18
7. Litoměřice, kriminální oddělení, 9. října 2015, 08:05
8. Litoměřice, 10. října 2015, 14:00
9. Litoměřice, kriminální oddělení, 12. října 2015, 08:05
10. Most, sídlo společnosti Severní energetická a.s., 12:05
11. Litoměřice, kriminální oddělení, 13. října 2015, 09:05
12. Most, sídlo společnosti Severní Energetická a.s., 14. října 2015, 09:05
13. Litoměřice, kriminální oddělení, 15. října 2015, 16:05
14. Praha, Úřad vlády, 15. října 2015, 10:05
15. Litoměřice, nemocnice, 16. října 2015, 13:01

1. Trnovany, 5. října 2015, 06:11

Nadporučíka Krátkou probudí telefon. Sáhne po něm, ale oči má ještě zavřené.

„Slyším,“ pronese a pomalu otevírá oči.

„Strážmistr Pánek, omlouvám se, jestli jsem vás vzbudil...“

„...přeskočte tu omluvu!“

„Našli jsme u Zahrady Čech mrtvou ženu.“

„Do půl hodiny jsem tam.“

„Rozumím.“

Eva položí telefon a povzdechne si. „Tak to mu říkám skvělý start do nového týdne.“

Vstane z postele a zamíří do koupelny. Poté do kuchyně, aby si udělala něco rychle k pití.

„Už jsi vzhůru?“ diví se pohledem na svou tetu.

„Nějak jsem nemohla usnout.“

„Jak to?“

„Zdál se mi ošklivý sen.“

„Jaký?“

Teta mávne rukou.

„Když mi ho budeš chtít říct, jsem tady, jasné?“

„Ale já vím, Evičko. Jsi hodná holka, ale nechci tě zatěžovat svými sny, když má zřejmě případ, že?“

Jak to může vědět?

„A to si poznala podle čeho?“ ptá se Eva.

„Takhle brzy nikdy nestáváš,“ odpoví ji teta.

„To je fakt,“ kývne a sáhne do skříňky pro sklenici, do které pak napouští čistou vodu.

„Tak vidíš.“

Teta pokyne hlavou a napije se svého bylinkového čaje. To musel být asi hodně ošklivý sen, že si teta udělala bylinkový čaj, pomyslí si Eva a vypije celou sklenici vody.

„Tys musela mít žízeň,“ diví se žena u stolu.

„Vzbudili mě, a to není dobré.“

„Budeš mít špatnou náladu?“

„Už jí mám. Začátek týdne nezačal nejlépe.“

„Rozumím.“

Eva Krátká pokyne hlavou a vyráží ke dveřím.

„Dej na sebe pozor,“ ozve se ustaraný hlas její tety.

Eva se zastaví. Přikývne. Proč by mi to říkala? V poslední době mi tohle neříkala. Otočí se a vrací se do kuchyně.

„Co se děje? Je to určitě kvůli tomu snu?“

Teta mlčí.

„Tak mi to řekni,“ vybízí ji.

Znovu mávne rukou.

„A nemávej rukou. Vyklop to!“

„Uviděla jsem ve svém snu svou kamarádku Zitu. Topila se ve vodě. Nemohla jsem ji pomoci.“

„Tak Zitě zavolej a ujisti se, že je Zita v pořádku.“

„Určitě ještě spí.“

„Tak třeba až dopiješ svůj čaj,“ navrhuje Eva a opouští dům.

Nasedne do své červené Škody Rapid a odjíždí k Zahradě Čech.

Ω

Zahrada Čech, 07:02

Červený vůz parkuje na začátku ulice Karla IV. Vystoupí a rozhlédne se kolem. Několik zaparkovaných aut podél domu zřejmě patří některým lidem vyhlížejících z oken. Někde uprostřed stojí vůz České policie a před ním stojí dva uniformovaní policisté.

„Leží tady,“ ukazuje jeden ze strážníků směrem ke zdi.

„To je nějaká trafostanice?“ ptá se Krátká.

„Zřejmě.“

„Kdo ji našel?“

„My.“

„Vy?“

„Občas tudy projedeme...“

„...proč jste sem jeli?!“ pohlédne na něho přísně.

„Ehm!“

„Protože jsem něco zapomněl doma. Bydlím tady,“ ozve se druhý ze strážníků.

„V pořádku. Hlavou vám snad nikdo kvůli tomu neutrhne,“
špitne Krátká a přistoupí k mrtvému tělu.

„Jasný.“

Strážník pokyne hlavou.

„Nehýbali jste s ní?“

„Ne. Jen jsem jí zkontroloval tep, jestli není třeba jenom opilá.“

„Rozumím.“

„Vzal jsem si rukavice.“

Žena v zeleném paletu přikývne. „To je dobře, protože opilá zřejmě není.“

„Ne. To není.“

„Co lidé kolem? Neviděli něco?“

„Objeví se v oknech, až když jsme zastavili a zapnuli majáky.“

„Zvláštní, že je celá mokrá,“ poznamená a sáhne do kapsy pro gumové rukavice.

Poté pomalu otočí tělo na záda.

„Prohledávali jste ji?“

„Evidentně nic u sebe nemá.“

„Zdá se, že ne. K vodě to má docela daleko. Jak to, že je mokrá?“

„Hm!“

Jejich další myšlenky přeruší zvonění telefonu.

„Je to někde v trávě!“ ozve se první strážník, který ukazuje směrem k zaparkované dodávce.

Krátká se se zvedne a vyrazí společně s jedním ze strážníků k místu, odkud zaznělo vyzvánění, které po chvíli ustalo.

„Tady!“ vyhrkne pohotově strážník Pánek a sáhne do trávy.

„Uvidíme, kdo jí volal,“ špitne žena v zeleném paletu.

„To je hodně starý telefon.“

„Pokud jste si nevšiml, strážníku, tak jeho majitelka už také není žádný teenager.“

Hm!

Policista jí předal telefon. Krátká se ho snažila zapnout, ale telefon nereagoval.

„Zřejmě je mrtvý,“ podotkne strážník.

„Vypadá to, že byl ve vodě i s majitelkou.“

„Zdá se, že ano.“

Krátká kývne a na svém telefonu vyťuká číslo na doktora Rajcherta, policejního koronera. V několika větách ho seznámí s případem a místem, kde se mrtvá nachází.

„Tohle si vezmu na expertízu. Třeba ho oživíme a zjistíme, s kým si naposledy volala,“ řekne a vyrazí zpátky k neznámé mrtvé ženě.

Provede krátké ohledání, aby se přesvědčila, že nezemřela střelnou nebo bodnou ránou.

„Na zátylku má bouli. Zřejmě ji někdo praštil do hlavy a hodil do vody,“ konstatuje a zvedá se od těla.

„Někdo ji sem odvezl?“ diví se strážník.

„Už to tak vypadá. Označte místo páskou a počkejte na doktora Rajcherta. Po pitvě budeme vědět víc.“

Krátká pozvedne pravé obočí a odchází ke svému vozu. Poté odjíždí na oddělení.

Budova Policie, patologie, 07:47

Nadporučík Krátká parkuje svůj vůz před budovou Litoměřické policie. Na parkovišti se potkává s praporčíkem Novákem.

„Dobrý den, šéfová.“

„Šéf je tu jen jeden,“ ukazuje rukou k budově.

„Víte, jak to myslím.“

„To nevím,“ ušklíbne se na něho, aby bylo jasné, že moc dobře ví, kam tím míří.

„Jaký byl víkend?“

„V sobotu jsem odpočívala a v neděli jsme jeli do Kutné Hory na výlet.“

„Katedrála Svaté Barbory?“

„Znáte to tam?“

„Myslím, že to zná každý.“

„Nevím. Nikdy jsem se o památky nezajímala.“

„Je vskutku impozantní.“

„Vskutku.“

Novák se usměje a pokračuje do budovy. Na chodbě si všimne, že Krátká drží igelitový pytlík, ve kterém je telefon.

„Našla jste telefon?“

„Našla.“

„A zřejmě ho nesete ke klukům, aby zjistili...“

„...aby zjistili, kdo naší oběti volal,“ přeruší ho s vážným výrazem ve tváři.

„Cože?“

„U Zahrady Čech bylo nalezeno tělo ženy. Přibližný věk kolem šedesáti,“ spustí a vzápětí ho seznamuje se všemi podrobnostmi

nového případu.

„Proč jste mi nezavolala?“

„Vzbudili mě. Zajistila místo činu a zavolala Rajcherta. Vám to mohu říct tady. Stejně budeme muset počkat na pitvu.“

„Příčina smrti?“

„Někdo ji praštil do hlavy a hodil do vody. Potom převezl k Zahradě Čech. Anebo,“ pozvedla prst. V tu chvíli se zastaví. „Ale to by nedávalo smysl.“

„Co jste měla na mysli?“

„Že by to byla nehoda a dotyčný nechtěl být vyšetřován.“

„Jako že by to zakryl, tím, že ji převezl sem?“ Novák kroutí hlavou. „Mohl ji přece nechat u vody.“

„Proto jsem řekla, že by to nedávalo smysl. Zůstala bych u verze, že ji někdo do té vody pomohl a odvezl sem.“

„Říkáte, že tělo se našlo u Zahrady Čech?“

Krátká kývne.

„Co když ji někdo vynesl z bytů, které jsou naproti?“

„To je hodně odvážná teorie, praporčíku.“

Hm!

Novák pokrčí rameny a následuje svou kolegyni do společné kanceláře.

Ω

Kancelář velitele Litoměřické kriminálky

O deset minut později oba už sedí v kanceláři majora Kulhavého.

„Službu konající strážný mi oznámil, že máme mrtvé tělo u Zahrady Čech,“ spustí Kulhavý. „Kdo z vás tam byl?“

„Já,“ ozve se Krátká.

„Co jste zjistila?“

Žena v zeleném paletu ho krátce na to seznámí s celým případem.

„Někdo ji utopil a přemístil? Vážně?“ diví se velitel.

„Zatím je to moje teorie.“

„Už víme, kdo to byl?“

„Ne, ale máme její telefon. Dala jsem ho klukům, aby se z něho snažili dostat nějaká čísla. Zřejmě byl s mrtvou také ve vodě.“

„Sakra!“

„Promluvte se všemi lidmi v okolí, jestli jí někdo nezná. Tím myslím dům naproti Zahradě Čech, bydlí tam dost lidí.“

„Jistě,“ kývne Krátká.

„Že vás to napadlo, když jste tam byla?“

„Napadlo, ale podle strážníků ty čumilové vykroukli až ve chvíli, co zapnuli majáky, takže předpokládám, že jejich odpovědi budou, že nic neviděli.“

„Těch lidí bych se stejně poptal,“ trvá na svém Kulhavý.

„Dobře.“

„Co? Tváříte se, jako byste pochybovala.“

„Naše stopa bude ten telefon. Nevěřím, že by ji někdo utopil ve vaně a vynesl před barák.“

„Počkáme na pitvu, majore,“ navrhuje Novák.

„Tak určitě.“

„Zajedeme tam ještě jednou,“ pronese Krátká.

„To rád slyším.“

Kulhavý spokojeně pokynul hlavou a vzápětí poradu ukončil.

Ω

Zahrada Čech, 08:42

Červená Rapidka zaparkovala přímo před policejní páskou, která tam zůstala pro jistotu, kdyby tam chtěl někdo ještě něco prohledávat.

„Tady ji našli?“ ptá se Novák.

„Jo.“

„Projdu ty lidi v baráku,“ nabízí se Novák.

„Dobře, já si půjdu promluvit s tím chlapem z té budovy naproti. Myslím, že tam seděl už, co jsem přijela poprvé.“

„Dobře.“

Novák odchází k domu, který byl situován přímo proti místu činu. Zvláštní, že s ním nepromluvila hned ráno, prolétne mu hlavou. Zřejmě ji to nenapadlo. Vzápětí ji omlouval.

Žena v zeleném paletu prošla brankou přímo k proskleným dveřím. Otevřela si a vstoupila dovnitř. Muž za stolem se k ní otočil.

„Jste od kriminálky, co?“

„Nadporučík Krátká,“ představí se a ukazuje mu služební odznak.

„A budete mít několik otázek, že?“

„Samozřejmě.“

„Koho jste tam našli?“

„Ženu.“

„Co se jí stalo?“

„Myslím, že bych měla pokládat otázky já, pane...“

„...Hrubý.“

Muž přikývne. Zůstává sedět na židli. Zřejmě je invalida, pomyslí si Krátká, když si všimne dřevěné hole opřené o stěnu.

Pan Hrubý ji v tom vzápětí utvrdí.

„Jsem invalidní, proto k vám nebudu stávat, kriminalistko, snad mi to opustíte.“

„Klidně sed'te, nejste voják a já váš velitel,“ podotkne žena v zeleném paletu.

Ovšem!

„Neviděl jste za vaší směny přijíždět nějaké auto?“

„Jenom policejní a poté vaši červenou Škodovku.“

„Směna vám začala od šesti?“

„Ano.“

„Kdo měl noční?“

„Jan Stejskal.“

„Víte, kde bydlí ten pan Stejskal?“

„V Pokraticích. U Kapličky.“

„To je ulice?“

„Jo, ulice. Hned ten první panelák za kotelnou.“

„Dobře.“

„Kdyby něco viděl, pochlubil by se. Známe se léta.“

„Pokud něco viděl.“

„No, přesně. Neviděl asi nic.“

„Zajdu si s ním promluvit. Děkuji.“

Krátká hned na to opouští přetopenou místnost. Vyrazí ke svému vozu, kde počká na praporčíka Novák. Nakonec se rozhodne promluvit s lidmi z vedlejšího domu nalevo. Bohužel se nikoho nedozvonila. Ovšem, všichni budou v práci, pomyslí si a vrací se zpět k vozu.

„Mluvil jsem jen se dvěma důchodkyněmi. Jinak jsou všichni...“

„...v práci.“

„Jo.“

„A viděli něco?“

„Kdepak. Dokonce o příjezdu policie se dozvěděli, až od sousedky, která na ně zaťukala.“

„To jsou snad první důchodci, kteří ráno ještě spí,“ podotkne s úsměvem na tváři a míří ke svému vozu. „A co vy? Zjistila jste něco?“

„Zajedeme do Pokratic. Jan Stejskal měl noční. Možná něco viděl.“

„Dobře.“

Ω

Pokratice, U Kapličky 7

Škoda Rapid zastaví před panelákem. Krátká nechává Nováka ve voze se slovy. Bude to rychlé. Ví, nebo neví. A opravdu to rychlé bylo. Jan Stejskal doma byl, ale nebyl rád, že ho policistka vzbudila, protože nic neviděl.

„Jste tu rychle,“ poznamená Novák.

„Prý nic neviděl.“

„Ale pokud se vystřídali ve dveřích, musel přece jít kolem.“

„Nic neviděl.“

„Nebo se vystřídali ještě před šestou.“

„Zřejmě.“

„A také nebyl rád, že jste ho vzbudila.“

„To jste trefil.“

„Vrátíme se na oddělení?“

„Patologie.“

Novák koukne na hodinky.

„Myslíte, že bude mít doktor hotovo?“

„Asi ne, ale musíme něco mít. Všiml jste si Kulhavého, jak byl ráno nevrlý?“

„Jo.“

„Nechceme přece poslouchat, že nemáme ještě nic.“

„Jsme teprve na začátku, kolegyně.“

Novák se ušklíbne.

„Našeho vztahu?“ vrací mu krátkým úšklebkem a startuje svůj vůz.

„Jste vtipná,“ ozve se mužský hlas.

Dále to nekomentuje. Červená Škoda Rapid se vrací na parkoviště Litoměřické Policie.

Patologie, o půl hodiny později

Žena v zeleném paletu se objevuje ve dveřích v okamžiku, kdy doktor Rajchert tělo zakrývá zeleným prostěradlem.

„Už jste hotov, doktore?“ spustí Krátká.

„A vy nedočkává,“ vrací ji Rajchert.

„Co jste zjistil?“

„Vaši oběť někdo utopil...“

„...a ta rána do zátylku?“

„Zřejmě se praštila, ale zdá se, že to není čerstvý úder. Jestli myslíte, že by ji někdo praštil do hlavy a hodil do vody.“

„Řeka je dost daleko,“ podotkne Krátká jízlivě.

„Samozřejmě,“ usměje se Rajchert.

Její poznámce se pousmál.

„Dá se předpokládat, že jí někdo utopil ve vaně a odvezl na místo, kde jsme ji našli. Divné, nemyslíte?“

„Teď už je to vaše práce, kriminalistko,“ rýpne si do ní.

„Ovšem.“

Policisté odcházejí, když se praporčík Novák najednou zastaví.

„Doktore, mohl byste zjistit, o jakou vodu šlo?“

„Co prosím?“

„Zajímalo by mě, jestli se utopila ve vaně nebo opravdu někde v řece, v potoku, chápete, co myslím?“

„Ne.“

„Rozbor vody by nám mohl napovědět, kde zemřela.“

„Už rozumím. Zařídím to.“

„Děkuji.“

Novák se pak ptá své kolegyně, jestli nevdá, že se na to zeptal.

„Rozhodně mi to nevadí. Vlastně je to dobrý nápad.“

Novák se spokojeně nadýchne a následuje svou kolegyni do kanceláře.

Ω

Kriminální oddělení, Litoměřice, 11:02

Krátce po jedenácté hodiny zazvonil telefon na stole nadporučíka Krátké.

„Ano.“

„Boukal. Mám pro vás údaje z toho telefonu.“

„Dobře, hned za Vámi jdu.“

„OK.“

Eva Krátká položí telefon zpátky a pohlédne ke svému kolegovi.

„Máme data z toho telefonu.“

„Data?!“ rozesměje se. „Tyhle telefony nemají datová uložště.“

„Jak to, že ne?“ oponuje mu. „Stačí čísla, ze kterých se volalo a komu dotyčná volala.“

Hm!

Podpraporčík Boukal jí mezi dveřmi předal telefon s výpisem volaných čísel, a poznámkou, že telefon je kaput. Krátká poděkovala

a vrátila se zpátky do kanceláře.

„To jsem nemusel chodit s vámi,“ podotkne Novák.

„Netušila jsem, že mi ho strčí do ruky mezi dveřmi, se slovy. – Jdu na oběd.“

Novák se podívá na hodinky a něco si zamumlá.

„Chcete jít na oběd? Jděte!“ vybízí ho Krátká.

„No za chvíli bychom mohli...“

„...zůstanu! Projdu si ty čísla.“

„Dobře. Já bych se stavil v restauraci.“

„Jen jděte!“

Praporčík pokyne hlavou a dojde si pro kabát. Poté se otáčí ve dveřích a mizí na chodbě. U vchodu se potkává s Kulhavým.

„Krátká je u sebe?“

„Ano,“ odvětlí Novák.

Major Kulhavý poděkuje a zamíří do kanceláře jeho podřízených. Eva si zrovna pročítá telefonní čísla, když jí zarazí poslední číslo volajícího. Sakra! Tohle číslo přece znám, prolétne jí hlavou. V tom přichází Kulhavý.

„Co máte?!“ spustí bez obalu.

„Získala jsem čísla volajících a volaná čísla,“ odvětlí Krátká.

„Zatím tam není číslo, které se opakuje vícekrát.“

„Potkal jsem Nováka,“ ukazuje rukou za sebe.

„Šel na oběd.“

„Nešli jste spolu?“

„Ne.“

„Myslím, že jste dobrý tým.“

„Jo, je v pohodě. Jen občas přemýšlí jako chlap,“ podotkne.

Kulhavý se usměje.

„To je snad dobře, když je to mužskej, ne?“

„Jistě.“

Kývne, ale nevěnuje mu pozornost. Stále si prohlíží seznam a zaškrťává nejčastější telefonní čísla. O čísla, které poznala, a které patří její tetě, pomlčela.

„Nechám vás pracovat,“ pozvedne ruku a odchází.

Krátká si ho nevšímá. Nejvíce opakovaných čísel je od T-Mobile. Zavolám tam, pomyslí si a sáhne po telefonu.

„Halo? Slyšíme se?“

„Ano, kdo jste?!“ ptá se ženský hlas na druhé straně telefonu.

„Jsem nadporučík Krátká, Litoměřická kriminálka a kdo jste vy?“

„Jmenuji Karolína Procházková.“

„Já volám, protože mám před sebou telefon, ze kterého se volalo nejčastěji...“

Ani to nestačila dopovědět, když ji přerušil ženský hlas na druhé straně.

„Je máma v pořádku?“

„Jak se jmenuje vaše matka?“

„Zita Procházková.“

Zita? Teta o ní ráno mluvila. Sakra!

„Můžete prosím přijet na policejní oddělení. Ráda bych s vámi mluvila.“